

Landstingets Forhandlinger. (90.) 23. Marts 1897: 3. Beh. af Lovf. om Eign. paa Kbhvns Sognemenighedsmedl. 1418

og anden Behandling, at det vilde være uheldigt at give Kirkebestyrelsen denne udstrakte Myndighed til at paaligne Borgerne Stat, al den Stund man faktisk i Djeblillet har en Institution, som har en hemmende Indflydelse, en Medbestemmelsesret med Hensyn til, hvor meget der i saa Henseende maa paalægges Befolkningen. Naar man har fundet det nødvendigt at have en saadan, saa forstaar jeg ikke, at man nu vil have det forandret. Jeg kan i alt Fald ikke forklare det ud fra noget andet Synspunkt, end at man vil uden om den repræsentative Myndighed, man har, for at saa Lov til at paatvinge Befolkningen, hvad Kirkebestyrelsen ønsker i saa Henseende.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovhjemmelen, Netten til at paalægge denne Art Stat ogsaa i det Djeblit, man ikke faar Loven vedtagen, kan jeg ikke slutte mig til det ærede 11 kongevalgte Medlem med Hensyn til, at det er noget, som er fastslaaet som værende lovlig her i Landet. Jeg vil i saa Henseende henpege paa forskellige Utringer i 1887—88, da den nugældende Lov blev forelagt her oppe. Da dristede den daværende Kultusminister sig ikke til at sige, at der her foreligger en Ret til at paalægge Borgerne en Stat i saa Henseende, men gif ikke videre end til at sige, at det var blevet Skik, at man havde baaret sig saaledes ad. Men for at en Kirkebestyrelse ikke skulde være alt for ivrig, ansaa man det den Gang for nødvendigt at give en repræsentativ Myndighed Medbestemmelsesret, og som en saadan satte man da Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse ind. Jeg skal ogsaa henpege paa, at den højtærede Kultusminister forleden, da han talte om dette Spørgsmaal, ertendte, at den Vej, man hidtil var gaaet for at bringe disse Midler til Vejse, var en Omvej. Ved en Omvej fortaar jeg ikke noget, der er i Overensstemmelse med Loven, og heller ikke noget, der nogen Sinde kan gøre en Ting lovlig, thi man kan ikke stæffe Lov og Ret i et Land ved, at man først indfører noget, som man ikke har lovlig Ret til, og bagefter siger: Saa, nu er det engang gjort, nu, er man kommen ind i den Gænge, og nu er det bedst at blive i den. Jeg tror ikke, det er den Vej, man skal gaa, og man har, saa vidt jeg ved ikke andet at henvise til end at det er en Skik, som man nu vil

indføre som noget lovligt; men det kan jeg fra mit Standpunkt ikke godkende. Af disse Grunde kommer jeg til det Resultat, at jeg ikke kan give dette Lovforslag min Stemme, idet det forekommer mig, at naar man har saa vægtige Indvendinger mod et Lovforslag, som jeg selv har, og som jeg ogsaa har hørt fremsætte fra anden Side, saa maa man komme til det Resultat, at man ikke kan give det sin Stemme; derfor er det, at jeg og min ærede Meningsstælle ved Afstemningen agte at stemme mod dette Lovforslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Wardenfleth): Jeg skal ikke dvæle ved det Billede, som den ærede sidste Taler oprullede for os om Udsigten til mange ny Sogne og utallige ny Kirker her i Kjøbenhavn, hvis det blev stillet frit til Administrationens Afgørelse at bestemme, hvilke Statter der skulde paalignes Kjøbenhavns Borgere hertil inden for $\frac{1}{10}$ af den stattepligtige Indtægt, som er foreslaaet i § 3. Hvis det ærede Medlem havde gjort sig bekendt med Anmærkningerne til Finanslovsforslaget for 1897—98, saa vilde han deraf have set, at i alt Fald for det første Tiaar har man tænkt sig en anden Realisation af Planen om Delingen af de Kjøbenhavnske Sogne og Opførelsen af ny Kirker, saa jeg tror, at i den Henseende behøver man ikke at nære nogen Frygt for, at Kirkeadministrationen skulde overskride de naturlige Grænser. — Over for det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (D. Hansen) og 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) skal jeg sige, at jeg ikke i de Udtalelser, der ere fremkomne fra de to ærede Herrer, finder nogen Anledning til yderligere at komme ind paa Spørgsmaalet om Lovhjemmelen for Administrationen til at gaa den Vej, som den er gaaet for 1888 med Hensyn til Waaltingning af Bidrag til Opførelsen af ny Kirker. Der er ikke anført noget nyt Moment i den Henseende fra de Herrer, saa jeg kan ganske henvise til, hvad der blev udtalt af mig og det ærede 11te kongevalgte Medlem ved anden Behandling og ogsaa i Dag. Jeg finder dog Anledning til at sige, at naar det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds antydede en Ændring i Lovforslagets § 3, som han maatte ønske, og som han ogsaa haabede vilde blive foretaget i det andet Ting, navnlig i den